

ROZINKA

Novela
o osudu
a naději

Kamila Holásková

Rozinka

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

x·y·z

NAKLADATELSTVÍ

Kamila Holásková

Rozinka – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2019

Všechna práva vyhrazena.

Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS MEDIA

ROZINKA

Novela
o osudu
a naději

KAMILA HOLÁSKOVÁ

Obsah

Zemanka	7
Dceřina sestra	35
Kuváda	55
Mireček	74
Heda a Meda	84
Satanova konkubína	102
Plaváček	113
Rozinka	144

Zemanka

Ředitelka seděla za svým pracovním stolem a klepala nehty s francouzskou manikúrou do klávesnice. Jen mi, aniž pohledem zavádila o moji osobu, ramenem naznačila, abych si sedla na protější židli. Poslušně jsem se posadila a rozhlédla se po ředitelně. Byl tu nepořádek. Všude se povalovaly hromady šanonů s lejstry. Na zdi visely místo obrázků nástěnky plné nečitelných poznámek a utržených lístečků papíru. V duchu jsem se ušklíbla. Jakkak asi vypadá domácnost naší paní ředitelky? To musí být pohroma. Asi tam uklízí její manžel. Je to prý podpantoflák. Tvrdí to recepční, a ta ví o každém všechno. Ušklíbla jsem se znovu, ale asi jsem si nedala pozor na obličejové svalstvo, protože ředitelka zvedla oči od obrazovky.

„Vydržte, Julie. Budu hned hotová.“

Přikývla jsem. Ona je ředitelka. Jako jediná mě oslovuje Julie. A někdy tam slyším kroužkované u. Julie. To nesnáším.

Navíc mi právě skončila pracovní doba. David čeká za rohem v místní knajpě a u kafe určitě nesedí. Jestli mě tahle vykopávka bude ještě dlouho zdržovat, nebude s ním už dneska řeč. David je snesitelný tak do dvou piv. Nad dvě piva je arogantní a nad pět piv agresivní. Po deseti pivech spadne na zem a nevstane do dalšího dne. Už jsem to s ním párkrát zažila.

Můj mobil zapípal. Rychle jsem vypnula zvuk, ale ředitelka dál tloukla do počítače svoje bláboly. Je to kráva. Hnusná stará ochechule. Pizda nepolíbená. Škatule jedna. Mám pořád větší zlost. Už jsem to nevydržela a zavrtěla jsem se na židli. Ropucha se konečně odklonila. Ukazováčkem odklepla enter a poslala svoji zprávu ke všem čertům. Nabrala jsem dech. Musím se chovat slušně. Skončila bych zase na pracáku. I přesto, že je tahle škeble stará a protivná, zaměstnala mě. A byla jediná, kdo se mnou nevyrazil dveře.

„Julie, blíží se únor. Počítáte s tím, že byste se znovu pokusila přihlásit ke studiu na vysoké škole?“ zeptala se úplně klidně ta stará vražda. Překvapila mě. Čekala jsem pořádný spucunk, a ona mele o škole.

„Nevím. Ještě jsem o tom nepřemýšlela,“ zakoktala jsem odpověď.

„Myslím, že byste to měla udělat. S maturitou na gymnáziu budete těžko shánět místo. A dělat pečovatelku v našem ústavu pro vás není zrovna moc perspektivní,“ odmlčela se a její zmejkapovaný obličej si mě prohlížel. Zpanikařila jsem. Ta krysa mě chce vyhodit. To bylo to jediné,

co mě napadlo. Ředitelka si přehodila nohy v punčochách přes sebe a netečně si prohlédla luxusní lodičky. Holky ve druhém patře říkaly, že nakupuje v butiku ve Vídni. Nejspíš svoji výplatu nastrká do sebe. Ale, mrcha jedna, hezky voní. Kdyby tady neměla takový binec, mohla by z ní být slušná stařena. Ale vím, že bych se měla začít víc soustředit na to, co říká. Jestli dobře počítám, pozitří mi končí zkušební doba, a tahle kyselá okurka to ví. Nemusí mi ani psát výpověď.

Ředitelka si znovu vzala slovo: „Myslím, že byste si měla projít obory, které jsou vám blízké, a na některý se přihlásit. Hlavně si vyberte takový, kde není tolik uchazečů o studium. Když se dostanete na školu, bude potom snazší přestoupit z jednoho oboru na druhý.“

Přikývla jsem. Je mi jasné, proč mi to vloni nevyšlo, ale není mi jasné, o co té vrásčité kládě jde. Nerozumím tomu, kam míří.

„Jsem ráda, že se mnou souhlasíte. Jste mladá a máte celý život před sebou. Byla by škoda promarnit ho krmením a přebalováním starých lidí. Máte určitě na víc. Pracujete na směny a nebyl by problém školu zvládnout. Nemyslím si, že zvládnete prezenční studium, ale kombinované, které je každý druhý pátek, zvládnete bez potíží.“

Jsem v šoku. Nepadlo ani slovo o tom, že mi končí zkušební doba. Vyvalila jsem na ředitelku oči. Cítím se vedle jejího tmavého kostýmku ve své bleděmodré umačkané a pokecané uniformě špinavá a směšná.

„Ale končí mi zkušební doba,“ namítla jsem, „vy mi dáte smlouvu na dobu neurčitou?“

Ředitelka pokrčila rameny: „Ještě nedám. Ale dám vám smlouvu na dobu určitou na jeden rok. Pokud začnete studovat a dobře skloubíte práci se studiem, nevidím důvod, proč vám ji za rok do konce studia neprodloužit. A vy budete mít několik let čas rozmyslet si, jestli tady chcete pracovat a co tu chcete dělat.“

„Je to tedy podmínka? Že se musím dostat na vysokou?“ zděšeně jsem se zeptala. David říká, že škola je na nic. Že mi diplom nikdo nezaplatí. Že mám být ráda, že jsem se na školu nedostala.

„Není, ale bylo by to pro vás lepší. Neumím si vás představit jinak. Přiznejte si sama sobě, že jste tuhle práci vzala jako nutné zlo.“

Začala jsem se ošívát. Přece nemůžu ředitelce přiznat, že kdybych nebyla na dně, nikdy bych do tohohle psycho-teroru nešla.

„Byla jsem půl roku na pracáku. Nikdo mi nikdy nedal žádnou příležitost. Všichni mě vyhodili hned. Nemám žádnou praxi. Nic neumím,“ skučela jsem. Vedle ní jsem nula. Musí to taky cítit. Na uniformě mám flek od přesnídávky paní Boháčkové a v kapse karamelky, bez kterých neumyju pana Řezáče. Ona si tu sedí ve svém kostýmku a lodičkách. A voní. Ale je stará. To já nejsem. Jenže ona má auto a já nemám ani kolo. Když chci jet s Davidem po cyklostezkách, abych kontrolovala počet piv, která do sebe nahází, musím si kolo půjčit.

„Ještě bych po vás něco chtěla, Julie,“ pronesla ředitelka a dívala se mi přímo do očí.

„Paní Zemanová si stěžovala, že když jste ji doprovázela do nemocnice na vyšetření, nevěnovala jste jí pozornost a měla jste tam s sebou svého přítele.“

„To je lež, paní ředitelko!“ vyhrkla jsem vztekle, ale ovládla jsem se. Baba Zemanová. To se dalo čekat. David tam sice za mnou přišel, ale Zemanka začala zase tak vyvádět a otravovat, že jsme spolu nemohli ani promluvit.

„Můj přítel, paní ředitelko, pracuje v nemocnici. Je pravda, že se za mnou zastavil. Vždyť víte, že tam čekáváme s našimi klienty i několik hodin. Ale když jsem tam byla s paní Zemanovou, plně jsem jí věnovala pozornost a snažila jsem se splnit i to nespílitelné. Určitě jste už od ostatních sester slyšela, jak nám paní Zemanová neustále nadává a komplikuje práci.“

Pustila jsem se do vlastní obhajoby. Ale zlost na nejprotivnější stařenu z ústavu mnou lomcovala. Kdybych ji měla po ruce, vylila bych jí dnešní rajskou na hlavu.

„Jistě! Vím o tom. Řešila jsem už spoustu stížností nejen od personálu,“ ošívala se ředitelka. Připadalo mi, že jí tohle téma není moc příjemné. Poprvé jsem ucítila nad svojí šéfovou mírnou převahu.

„Paní ředitelko, žádný z klientů se nechová tak, jak si dovolí chovat se k nám paní Zemanová. Nevadí, že po nás chce služby, které si může udělat sama, my to rádi uděláme. Ale ona nám dá jeden příkaz, ještě ho nemáme splněný, a dá nám

jiný, úplně odlišný. Přitom tvrdí, že to tak chtěla původně. Chce převléct postel, a když jsem v půlce, začne křičet, že jí беру její povlečení. Chce nakrájet chleba, a když jí ho přinese, zase křičí, že ona má dobré zuby a že to krájet nemáme. Stejně je to v koupelně. Mohla by se umýt sama, ale musíme ji mýt my. A kolikrát mě už uhodila, to neumím ani spočítat.“

Ředitelka souhlasně pokyvovala hlavou: „Já vím, že je to s ní obtížné. Ale my pracujeme s nemocnými lidmi. Naši klienti potřebují pomoc a my jsme placeni za to, že se o ně staráme. Tady není nikdo, kdo by pomoc nepotřeboval.“

Podívala jsem se na ředitelku. Najednou se dáma v kostýmku a lodičkách zmenšila.

„Paní ředitelko, já nemám pocit, že je paní Zemanová nemocná. Domnívám se, i my všichni v tomto ústavu, že tato paní byla zlá vždycky. Má syna, dokonce je to lékař, má vnučky, a ještě je nikdy nikdo neviděl.“

Ředitelka se zamyslela: „Vím o tom. Syn paní Zemanové pravidelně přispívá na provoz našeho ústavu.“

„No jo!“ neodpustila jsem si, „asi ví, proč sem nejezdí.“

Ředitelka k mému údivu nereagovala. Čekala jsem, že mě sekne alespoň pohledem, ale netečně seděla a prohlížela si svoje lodičky.

„Paní ředitelko,“ zkusila jsem smířlivě využít vhodné atmosféry a lobovat za sebe i za své kolegyně, „nebylo by lepší navrhnout rodině nějaké jiné zařízení? Paní Zemanová vyvolává konflikty s ostatními pacienty. Léky musí dostat první, svačinu, pokud ji neobsloužíme první,

odmítne a jde si stěžovat, že nic nedostala. Několikrát záměrně vrazila do klientů, kteří jsou odkázáni na hole, a je jen zázrak, že se při pádu nikdo vážně nezranil. Bez výčitek svědomí vystrčí pacienta s Alzheimerem z výtahu ve špatném patře, neřekne nám to a my lítáme po celém baráku a hledáme ho. A v jídelně je to nejhorší. Pana Kopeckého jsme museli přemístit, protože do jeho vozíku neustále strkala a on se chudák nemohl najíst. Ta ženská nesnáší všechny lidi. Není v ní ani trocha soucitu, a přitom její zdravotní stav není tak špatný, aby nemohla v klidu dožít. Nemá žádné závažné onemocnění a netrpí žádnými bolestmi, tak jako jiní naši klienti, kteří se i přes potíže s hybností a se smysly snaží přizpůsobit, a někteří své nemoci berou i s humorem. Vždyť ty lidi znáte!“ argumentovala jsem. Připadalo mi, že musím této příležitosti využít, protože nebojuju jen za sebe. Kdyby se mi podařilo přesvědčit ředitelku, aby Zemanku vyšoupla někam jinam, stoupnu u kolegů v ceně. I kuchař by mi dal na talíř nášup.

Ředitelka odmítavě zakroutila hlavou.

„Nebudeme navrhovat přemístění paní Zemanové do jiného zařízení. Jsme všichni schopni předvídat její chování a usilovat o to, aby nepoškozovala ostatní klienty.“

„Tak jí aspoň nechme předepsat nějaké léky na uklidnění. Bude to lepší nejen pro nás, ale hlavně pro ni.“

„Ne. Víím, co máte na mysli. Pořád ještě můžeme tuto starou paní natolik kontrolovat a usměrňovat, abychom jí zajistili důstojné stáří.“

„Ale paní ředitelko, ona sama nechce důstojně dožít. Neustále je rozčilená, agresivní a hypertenzní. Její záchvaty zlosti se objevují v průběhu dne několikrát. Jestli to tak půjde dál, tak...“ nechtěla jsem se vzdát, ale ředitelka mě přerušila.

„Jistě! Máte pravdu. Nejenom vy teď, ale už vícekrát si mi sestry stěžovaly, jak je náročné se o tuhle ženu starat. Jsem informována o tom, že musíte dopředu předvídat, jaké chování se u ní objeví. Ano. Napadá i ostatní klienty našeho ústavu. Vyvolává konflikty. Paní Zemanová je velmi složitá osobnost. Její zdravotní stav je velice dobrý vzhledem k věku, který má, a my nikoho nebudeme zatěžovat nadbytečným používáním psychofarmak.“

„Paní ředitelko! Domnívám se, i když nejsem lékař, že hlavně paní Zemanové by mohly vhodně zvolené léky přinést větší pohodu a spokojenost.“

Snažila jsem se mluvit velmi mírně a tiše. V žádném případě bych nechtěla ředitelku rozladit. Podívala se na mě. Pokusila jsem se o prosebný výraz. Ředitelka má růžovou rtěnku. Je to dobrý odstín. Jako by vycítila, o čem přemýšlím, a přejela jazykem přes rty. Na chvíli se odmlčela. Zdálo se mi, že hledá vhodná slova.

„Taky jsem přemýšlela o tom, jestli správná volba léků nezlepší komunikaci s paní Zemanovou a neodstraní její problematické chování. Můj syn, ten starší, studuje farmacii. Potvrdil mi to, co říkáte i vy. Ale všechny vhodné léky by musel napsat psychiatr. Náš obvodní lékař to nenapíše.“

A to znamená, že paní Zemanovou musíme objednat ke specialistovi. K psychiatrovi. A to nemůžeme bez souhlasu syna paní Zemanové.“

Ředitelčiny syny jsem viděla. Oba jsou kluci k nakousnutí. Ovšem jejich otec nemá vlasy, zato má docela obstojný pupek. A jak dlouho bude trvat, než oběma vlasy vypadají a pupek naroste? Právě jsem se dozvěděla, že starší studuje. Jenže nevím, který je starší. Oba vypadají podobně. Ale to se dá zjistit. Kdyby tak David věděl, o čem právě přemýšlím. Synové mojí ředitelky sice nevypadají tak dobře jako můj David, ale rozhodně se lépe chovají. Určitě se nikdy neválejí ožralí pod stolem. S nimi bych asi nemusela jít dnes domů oklikou, abych je nepotkala. Dnes to budu muset udělat, a je to tento měsíc po několikáté. David v tuto chvíli ztrácí formu a slušné způsoby chování. Povzdechla jsem si nad ztraceným dnem a pokračovala jsem v boji se svou ředitelkou.

„Paní ředitelko, ale proč nezavoláte synovi paní Zemanové? Jednou by snad mohl přijet!“

„Už jsem to několikrát udělala. Je to citlivé téma, abych mu poslala úřední dopis. Musí přijet a podepsat nám souhlas s vyšetřením své matky. Zatím nereagoval. Peníze posílá pravidelně, ale ještě nikdy matku nenavštívil.“

Vyfoukla jsem vzduch z úst.

„Paní ředitelko, ale to je divné. Rodina našeho klienta s námi vždycky mluví. Nemluví třeba s klientem, nenavštíví ho, ale s námi se baví. Ptají se, a někteří i něco přinesou.“

A nebylo by lepší zavolat? Určitě na něj máte telefon. A pokud je v ordinaci, můžeme ho vygooglit. Možná že to bude i rychlejší.“

Snažila jsem se rychle vymyslet nějaké řešení. Další příležitost ke kontaktu s nepřístupnou ředitelkou už mít nebudu. Naše zestárlá nádhera si drží od svých podřízených odstup.

„Doktor Zeman pracuje v nemocnici. Asi máte pravdu. Bude to rychlejší. Pokusím se ho zastihnout tam. Číslo jeho mobilu nemám, ale pracoviště se dá dohledat.“

Ředitelka rezignovala. Opět jsem měla pocit, že se ve svém kostýmku zmenšila a že náš rozhovor je tak nějak nad její síly. Zvedla jsem se ze židle a uhladila jsem si po mačkanou a upatlanou uniformu. Ředitelka se narovнала a podívala se mi do očí. Měla zpátky svou dřívější jistotu.

„Júlie! Doufám, že budete přemýšlet o tom, co jsem vám řekla. Podívejte se na možnosti studia, vyberte si nějaké obory a přihlaste se. Nepromarněte svůj život. Byla by to škoda. Vybírejte hlavně z těch oborů, kde můžete využít znalosti ze své praxe.“

„Na psychologii se nedostanu! To vím!“ povzdechla jsem.

„Ale nemusí to být zrovna psychologie, kam se hlásí mnoho uchazečů o studium. Jste šikovná a máte výtvarný talent. Všimla jsem si toho. Pokud začnete studovat katedru výtvarného umění nebo budete studovat sociální práci, andragogiku nebo něco podobného, ještě během studia byste tady mohla získat místo sociální sestry nebo aktivizující

sestry. To by se vám nelíbilo?“ zeptala se udiveně ředitelka. Knoflík na kostýmku téhle rakety se zablýskl. Rozhovor s ní mi byl stále méně příjemný.

„To mi stejně nedáte. Ta místa máte obsazená,“ zavrčela jsem odpověď. Neuměla jsem si představit, jak kudrnatou blondátou Veroniku vyšoupnu z jejího místa. Tohle nedělám!

„Mám obsazena všechna místa, ale pracují tu především mladé ženy. Veronika se chce vdát. Za dva roky jí bude třicet. Myslíte, že nepůjde na mateřskou dovolenou?“ zeptala se klidně ředitelka.

Zakroutila jsem hlavou: „Veronika je kamarádka, ale nic takového mi neříkala.“

„Veronika je normální ženská,“ zasmála se ředitelka. Poprvé za několik měsíců, co tu makám, jsem ji viděla, jak se směje. „Každá žena chce mít děti. Pokud říká, že je nechce, tak je to proto, že je mít nemůže. I já jsem chtěla mít děti. A to potom uděláte cokoliv a děti si pořídíte. Jen musíte opatrně vybírat partnera. A toho Veronika má.“

Ředitelka se na mě pronikavě podívala. Připadalo mi, že mluví ke mně. Jako by věděla, že můj David je ten poslední chlap na světě, se kterým bych mohla mít dítě. Možná bych si ho s ním mohla pořídít, ale určitě ne vychovávat.

Radši jsem nesrozumitelně zablekotala. Otitulovaná rašple se na mě stále dívala.

„Hlavně si přihlášku – nebo raději přihlášky – podejte. Máte nejvyšší čas. A až začnete studovat, budeme řešit, co

tady chcete dělat. Ale je vás pro práci pečovatelky škoda,“ řekla rozhodně ta stará vražda.

Je nejvyšší čas, abych z téhle místnosti vypadla. Mám pocit, že se mi ta škatule nějak moc hrabe ve svědomí. Měla jsem na sebe zlost. Copak je to moje matka, aby mi kecala do toho, co dělám? A kde vzala právo na to, aby mi mohla naznačovat, že David není vhodný partner? Nejspíš o něm nic neví. Zbytečně si dělám starosti. Jak by mohla vědět, že už jsem ho viděla podělaného, zblitého, zvaleného i prostého. Nemohla ho vidět! Nezná jeho kamarády a ani Davidovu rodinu. Pomalu jsem se uklidnila a vypadla jsem bez pozdravu z ředitelny. To stání na koberečku mi stačilo. Začala jsem sama sebe přesvědčovat, že ředitelka nic neví. Nikdo tady pořádně Davida nezná. Párkrát mě čekal před vchodem. A vypadal přitom moc hezky. Ředitelka je krůta. A nic neví. Určitě nic neví. Nejspíš jsem si jen myslela, že o Davidovi něco ví a chce mi něco naznačit. Ale neví nic. Mluvila jen tak obecně. Běželo mi to hlavou. Pořád jsem musela myslet na to, jestli mi ta stará ropucha něco naznačovala, nebo je to jen v mé fantazii. Zlostně jsem nacpala v šatně uniformu do koše na špinavé prádlo a začala jsem se soukat do těsných riflí. Najednou jsem se vyděsila. Co když jsem to já, kdo slyší nějaké vnitřní hlasy, které mi říkají, že bych to měla s Davidem skončit? Vždyť přece někde ještě jsou správní chlapi. Lekla jsem se. Ta moje myšlenka na rozchod mě vyděsila. To neudělám!

Dneska za ním nepůjdu. Nechce se mi poslouchat jeho urážky a opilecké nesmysly. Nechce se mi táhnout ho přes půl města domů pěšky, protože nás žádný taxík nenaloží. Dnes ho nevidím, ale zítra za ním půjdu. A promluví s ním. Takhle to dál nejde.

Táhla jsem za sebou pytel plný podělaného ložního prádla pana Rybáře, když na mě zavolala recepční.

„Julinko, ředitelka bude mít vzácnou návštěvu!“

Zvědavě jsem se přisunula k recepčnímu pultu: „Jakou?“

Recepční tajuplně mrkala očima a před ústa si dala prst, aby naznačila, že mám být zticha.

„Sehnala doktora Zemana. A on dnes, nevím, jak ho přinutila, dorazí. Za hodinu by tu měl být.“

„To je škoda. Za hodinu končím a jdu na rande. Musíš mi ho popsat. A do detailu! Na syna paní Zemanové jsem hodně zvědavá!“ odpověděla jsem.

Recepční zamrkala na znamení, že všemu rozumí, a já odvěkla těžký pytel směrem k prádelně. Sotva jsem se ho zbavila, objevila se na chodbě paní Ondráčková. Opět nevěděla, kde je a kam má jít. Než jsem ji zavedla na pokoj, potřebovala sestra Amálka výpomoc při obracení a mytí stodvacetikilového pana Zavřela. Když jsme skončily, volala uklízečka, že na mokré chodbě uklouzli dva klienti a že je máme

zvednout. Jeden z nich se při pádu pomočil, takže jsme ho společnými silami zvedly, umyly, převlékly a uklidnily. Než jsme skončily, bylo šest. Na mobilu jsem našla zprávu od Davida, že sedí na pivu ve své oblíbené hospodě. Podle odeslání tam seděl dvě hodiny. Pochopila jsem, že dneska zase žádné rande nebude. Došourala jsem se do přízemí a byla jsem ráda, že jdu domů. Dnešní konec směny se vydařil. Takový blázinec tu sice občas bývá, ale v průběhu dne, a ne v době, kdy jsou klienti po večeri a leží v posteli. Bolely mě nohy a záda. Nikdy jsem nevěřila své matce, že ji mohou bolet záda. Po pár měsících v tomhle zařízení už jí věřím.

Trochu jsem se prohnula, abych se narovnala. Přes skleněné dveře jsem zahlédla u recepce postavu muže. Byl starší, vysoký, prošedivělý. Měl na sobě bavlněné kalhoty a starší koženou bundu. Okamžitě jsem pochopila, že postava patří synovi otravné paní Zemanové. Dnes při obědě vylila obsah talíře na podlahu v jídelně, aby vyjádřila svou nespokojenost s chutí polévky. Veronika, která to nepostřehla, na tom uklouzla a vyvrtila si kotník. Tak jsme podlahu uklidili, Veronice jsme ošetřili nohu a makali dál. Dobrá paní Zemanová, jak ji máme rádi! Její syn se otočil a uviděla jsem jeho obličej. Nevypadá špatně. Je své matce podobný. Ona taky nevypadá špatně. Kdyby nebyla tak zákeřná a sobecká, byl by na ni docela hezký pohled. Jenže Zemanka je tak odporná, že jsem si ani nikdy nevšimla, že mohla být dřív pěkná ženská. Doktor Zeman namířil ruku, jako by ji chtěl někomu podat. Zahlédla jsem ředitelku. Opět ve svém

kostýmku. Tentokrát v barvě bordó, a k tomu měla i lesklé lodičky ve stejném odstínu. Baba jedna, kde na to bere! Ke každému hadříku si koupí i boty a kabelku. Ze všeho nejmíň jsem si přála, aby mě ředitelka viděla. Couvla jsem radši za roh a opatrně sledovala dvojici. Užasla jsem. Stejně užasl i syn paní Zemanové. Moje ředitelka a doktor Zeman se znali. Muž zíral na moji šéfovou a ruka mu poklesla. Pochopila jsem, proč se mi moje ředitelka zdála podivně zmatená, když jsme spolu mluvily o paní Zemanové. Odtud vítr fouká. Drží nad babou ochrannou ruku kvůli jejímu synovi. Nic jiného mě nenapadlo.

Ušklíbala jsem se. Naše paní dokonalá není až taková světi-ce, jak se tváří. Jestlipak její manžel někdy slyšel jméno *doktor Zeman*? Naštěstí oba odešli a já jsem se mohla odšourat do šatny a opustit tenhle barák. V šatně jsem si opatrně sedla na lavici a pokusila jsem se rozvázat si tkaničky u bot. Dnes ale okolo mě řádl nějaký šotek nebo jsem byla tak unavená, že jsem nemohla rozmotat ani hloupou tkaničku. Už jsem se chystala, že botu nějak skopnu z nohy zavázanou, když jsem z vedlejší klubovny uslyšela hlasy. Okamžitě jsem přestala bojovat s botou a zatajila jsem dech, abych slyšela rozhovor mezi bordó kostýmkm a koženou bundou.

„Tady budeme mít klid. U mě v kanceláři pořád drnčí telefon a stále tam někdo chodí a něco potřebuje. Vedle je jen šatna zaměstnanců. Ti, kteří přišli na noční směnu, jsou na svých odděleních, a ti, kteří měli denní, už odešli. Můžeme si v klidu promluvit,“ zazněl ženský hlas.

Kdyby tak ředitelka věděla, jak špicluju uši. Kdyby dnes nebyl takový zmatek, byla bych dávno pryč. Ale asi to tak mělo být. Náhoda je blbec. Uvědomovala jsem si, že se nechovám slušně, ale zvědavost byla silnější než moralizující příkazy mé matky.

„Netušil jsem, že tu pracuješ. Je logické, že máš jiné příjmení.“

„Jmenuju se tak dvacet pět let.“

„No jo! Letí to! Strašně to letí! Překvapila jsi mě. Děláš tu ředitelku. Máš doktorát.“

„Myslel sis, že pořád šůruju nemocniční podlahy?“

Polkla jsem. Moje ředitelka někdy myla v nemocnici podlahu? Nechce se mi věřit, že je to možné.

Mužský hlas pokračoval: „Tak jsem to nemyslel. Ale nečekal jsem, že uděláš takovou závratnou kariéru.“

„Nepovažuji to za nijak zvlášť závratnou kariéru. Jednoduše jsem měla štěstí. Přihlásila jsem se do konkurzu a vyhrála jsem ho.“

„A z čeho máš doktorát?“

„Ze sociologie.“

„Páni. Kde jsi studovala? Tady?“

„Ano. Vrátila jsem se z Prahy. Maturitu jsem dodělala tam, ale vysokou už tady. Bylo mi tam samotné smutno po mámě a sourozencích.“

„Vzpomínám si. A co tvůj otec? Ozval se? Setkala ses s ním ještě někdy?“

„Setkala. Párkrát. Ale už jsem mu nemohla věřit. Opustil

nás všechny a ani se nerozloučil. Věděl dobře, že matku dostane do velkých problémů, když bude emigrovat. Přesto to udělal.“

„Vždyť tvoji matku vyslýchali i estébáci, ne?“

„Pamatuješ si to dobře. Nikdo z nás se nedostal nikam na školu. Jsem jediná z rodiny, kdo si vybojoval vysokou. Celou dobu studia jsem ale musela být dělnice. Na jinou profesi jsem nedosáhla. Jako dělník jsem měla zelenou. A potom někdo řekne, jak jsme se v minulosti měli dobře.“

„Jo, jo. Nemělas to jednoduché. A tvoje matka žije? A co dělají sourozenci?“

„Matka je v pořádku. V rámci svého věku. Sestra je tady a její děti studují a bratr se odstěhoval do Prahy. I jeho děti studují.“

„Aha. A ty máš děti?“

„Mám. Dva syny.“

„Studují?“

Chvíli bylo ticho. Ředitelka zřejmě přikývla a pokračovala: „S dcerami se vídáš?“

„Ty víš, že mám dcery?“

„Měla jsem s tvou druhou manželkou společné semináře.“

Chvíli bylo ticho. Téměř jsem nedýchala. Ticho přerušil znovu ženský hlas: „Byla hezká. Viděla jsem na fotkách i vaši dceru i tvoji dceru z prvního manželství.“

„Vy jste spolu o mně mluvily?“

„Jistě. Ale nevyprávěla jsem nic o mé zkušenosti s tebou.“

„O čem to mluvíš? Jaké zkušenosti se mnou? Vykašlala ses na mě. Jednoduše ses sebrala a nechala jsi mě napospas životu. Neumíš si představit, co jsem prožíval.“

„Umím si představit, co jsem prožívala já. Ani se nedívám, že soužití s tebou vzdaly všechny tvoje manželky.“

„Aha. To by mě zajímalo, co o mně moje druhá žena říkala!“ zasyčel mužský hlas.

„Nemusela zacházet do detailů. Stačilo mi, když mi řekla, že od tebe utekla ještě před porodem.“

„A přiznala ti, jak se spojila s mojí první ženou a společně mě oškubaly?“

„Domnívám se, že podle zákonů máš vůči svým dětem vyživovací povinnost. Pakliže neznáš legislativu, musí tě s ní někdo seznámit. Ovšem ty zřejmě bereš zaslání alimentů ne jako povinnost a slušnost vůči dítěti, ale jako nástroj pomsty bývalé manželky.“

„Stala se z tebe zmije!“

„Nepředpokládám, že to myslíš vážně. Nejsem amorální já, ale ty, když ses kvůli neplacení výživného dostal až před soud.“

„Víš, jak dlouho jsem to splácel? A platím dodnes. Moje dcery budou studovat na věčné časy.“

„To je přece ušlechtilé!“

„Nevím, co je na tom ušlechtilého. Platím své matce tady ten váš ústav, platím na svoje dcery. Z výplaty mi zůstane almužna. Veřejnost si myslí, kolik doktoři nevydělávají. Já mám šedesátku na krku, ojeté auto a garsonku